

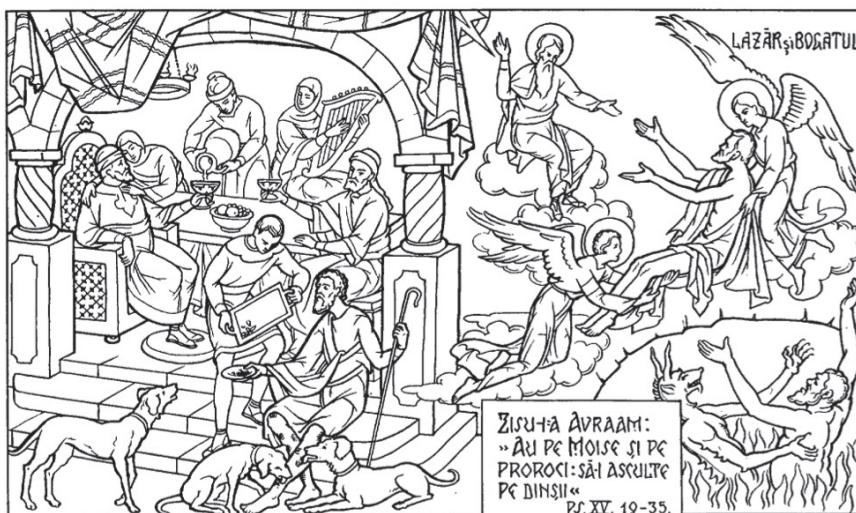
Editorial

Despre nemilostivirea de aici!

„Iar bogatul a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei. Iar el a zis: Nu, părinte Avraame, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de proroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva din morți” (Luca 16, 27-31)

În Sfânta Evanghelie de astăzi Mântuitorul nu ne spune numele bogatului, care deși petrecea pe pământ în chip strălucit în toate zilele vieții sale, îmbrăcându-se în porfiră și vison, totuși nu a ajuns vrednic ca numele său să fie scris în ceruri pentru a fi pomenit de Dumnezeu, în timp ce săracul Lazăr, al cărui nume înseamnă cel care a fost ajutat, a fost rostit, fiind scris de Dumnezeu în cartea Sa, întrucât bogatul nu l-a ajutat, iar el și-a pus nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu.

Vedem că Sfânta Evanghelie nu ne spune că bogatul ar fi răpit averea cuiva, sau că ar fi comis anumite nedreptăți sau că era lacom, ci răul pe care îl face este că în mândria sa, nu îl vede pe săracul Lazăr zăcând la poarta sa, sau chiar dacă îl vede, nu îl bagă în seamă. Nu putem să spunem că nu l-a cunoscut pentru că atunci când îl vede în sânul lui

Avraam îi cere ca Lazăr să fie cel care să îi ajute la alinarea chinurilor din iad, sau ca trimis spre îndreptarea fraților săi.

Dacă pentru el poruncile lui Dumnezeu nu însemnau nimic, pentru că nu se raporta la ele, ca să împlinească iubirea față de aproapele, atunci ar fi trebuit măcar să-i fie milă de starea lui Lazăr, ca semen al său, gândindu-se că în orice clipă ar fi putut să ajungă asemenea lui, iar ajutorul de care săracul ar fi avut nevoie nu însemna să-i dea din averea sa, ci ceea ce el arunca, firimiturile care cădeau de la masa sa. Pe lângă sărăcie Lazăr mai purta și o altă povară și mai grea și anume boala cumplită de care zăcea,

plin fiind de bube. Până și câinii îl ajutau cu îngrijirea lor, pentru că veneau și îi lingeau bubele lui, așa cum fac animalele care își alină propriile suferințe cu limba, domolind durerea și lingând cu grijă bubele lor. Cu alte cuvinte câinii erau mai milostivi decât bogatul, care nu simțea nicio milă față de semenul său.

Desigur nu trebuie să ne înfricoșăm de faptul că bogatul a ajuns să se zbată în chinurile iadului, că nu din cauza averii trebuie să se teamă cineva, ci din cauza lăcomiei, pentru că nimeni nu avea mai multă bogăție ca Avraam, dar să aibă și credința lui Avraam, ca să nu fie stăpânit de bogăție, ci el să stăpânească peste ea. Acest Patriarh este primul care a ales credința lucrurilor viitoare în locul plăcerii trecătoare, chemat fiind de Dumnezeu, el s-a lipsit de tot ceea ce a avut, trăind printre străini și cugetând la bogăția viitoare prin nenorocirile prezente. Iar când Dumnezeu i-a

dăruit și bogăție ca nimeni altuia, a fost milostiv și primitor de străini încât s-a învrednicit să primească în gazdă pe îngeri.

Bogatul l-a văzut pe Avraam deasupra tuturor dreptilor, pentru că era iubitor de săraci, primitor de străini și milostiv față de oameni, așa cum îl vedem că mijlocește față de cei din Sodoma în contrast cu sine, care nu a avut

milă de săracul Lazăr de la poarta sa. Și deși l-a recunoscut pe Avraam drept părinte, iar Avraam l-a numit fiu, totuși nu a putut să îl ajute, pentru că zice: „tu ai primit cele bune ale tale în viața ta, iar Lazăr, asemenea, pe cele rele; și acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești”. Exact ca într-o balanță. Avraam a ignorat cererea bogatului în durerea sa, pentru că și el a ignorat cererea săracului pe pământ. Bogatul ajunge să-și dorească în iad ceea ce niciodată nu ar fi sperat atunci când se bucura în desfătărilor sale.

Când bogatul a aflat că nu poate primi mângâiere i-a cerut lui Avraam să îl trimită pe Lazăr în casa tatălui său și să spună celor cinci frați ai săi, ca nu cumva să ajungă și ei în același loc de chin. Și i-a zis Avraam: „Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei”. Dacă nu ascultă de Moise și de proroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a XXII-a după Rusalii,

Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr,

Sf. Ev. Luca 16, 19-31, 3 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Cuprins

Pilda Samaritanului milostiv	2
Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina	3
Poezie creștină	4
În palma tă, Măicuță	7
Dregătorul bogat – păzirea poruncilor	7
File de Sinaxar	9
Sf. Ierarh Andrei Șaguna	10
Apocalipsa: Îndepărtarea vâului (3)	11

Pilda Samarineanului milostiv sau despre felul în care putem fi cu adevărat „aproapele” semenilor noștri

„Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la el și, văzându-l, i s-a făcut milă și, apropiindu-se, i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin; apoi, punându-l pe asinul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el. Iar a doua zi, scoțând doi dinari, i-a dat gazdei și i-a zis: Ai grijă de el și, ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da. Deci, care dintre aceștia trei îți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari? Iar el a răspuns: Cel care a făcut milă cu el. Și Iisus i-a zis: Mergi și fă și tu asemenea” (Luca 10, 33-37).

Duminica a XXV-a după Rusalii ne oferă prilejul de a vedea care sunt cele mai mari porunci dumnezeiești și cum putem fi cu adevărat aproapele semenilor noștri, mai ales al celor aflați în necaz, săraci și bolnavi.

Întrebat de către un învățător de Lege despre cum poate fi dobândită viața veșnică, Mântuitorul nostru Iisus Hristos răspunde la rândul Său cu o întrebare: „Ce este scris în Lege? Cum citești?”. Învățătorul de Lege spune că: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși!”. Domnul Iisus Hristos ne arată faptul că împlinind aceste două porunci, a iubirii

de Dumnezeu și cea a iubirii de semenii, vom fi vii cu adevărat înaintea Lui Dumnezeu. Sfinții Părinți afirmă faptul că într-un om obișnuit pot sălășlui trei tipuri de iubire: iubirea de Dumnezeu, iubirea de aproapele nostru și iubirea față de sine. Observați cum nu în mod întâmplător iubirea de Dumnezeu este prima, după care urmează iubirea de semenii și cea față de sine. Cu alte cuvinte, în viața noastră, iubirea pentru Dumnezeu trebuie să fie întotdeauna pe primul plan, apoi iubirea față de aproapele și iubirea de sine. Oricare altă ordine a acestor feluri de iubire este nefirească și dăunătoare pentru sufletul și viața omului, căci cel care iubește întâi pe semenii (rude, copii, prieteni ș.a.), apoi Dumnezeu și pe sine, greșește, la fel cum cel care se iubește numai pe sine cade

în păcatul idolatriei (făcând din egoul sau persoana sa un idol). Iubirea Lui Dumnezeu trebuie să sălășluiească în om în cel mai mare grad, după care să urmeze iubirea semenilor și abia la urmă, iubirea de sine.

Dorind să ne arate cine este cu adevărat aproapele nostru, Mântuitorul nostru Iisus Hristos vorbește în Pilda Sa despre un om căzut între tâlhari, care după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, îl lasă aproape mort. Foarte frumos tâlcuiește această Pildă părintele Arsenie Boca, viitorul sfânt ce va fi canonizat în anul 2025, când spune că omul căzut între tâlhari este păcătosul care rănit, de către tâlharii demoni, prin patimi de ocară și păcate de tot felul, mai ales păcate de moarte (iubirea de bani și de avuții, invidia, lenea, desfrânarea, mândria, lăcomia și mânia). O dată cu săvârșirea păcatelor, omul este dezbrăcat de harul divin pe care nu îl mai poate dobândi decât printr-o pocăință sinceră și mărturisirea păcatelor. Coborârea de la Ierusalim la Ierihon semnifică coborârea omului de la viața adevărată, cerească, duhovnicească, la viața pământească, lumească, trecătoare. Preotul și levitul care trec pe lângă cel căzut semnifică Legea Vechiului Testament care era incapabilă să-l ridice pe om și să-l conducă spre mântuire, în timp ce untdelemnul și vinul cu care samarineanul milostiv leagă rănilor

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Daniel Budeanu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

omului semnifică Sfintele Taine și harul divin care pot face din omul împătimit și păcătos un om virtuos, curat la trup și la suflet, un om care poate dobândi mântuirea și viața veșnică. Revenind la întrebarea inițială, putem să ne dăm seama că aproapele nostru este cel din imediata vecinătate a noastră, mai ales omul aflat în necazuri, suferință, singurătate, boală.

Atunci când venim în întâmpinarea nevoilor semenului nostru, când îi oferim ceva pentru a-i alina foamea și setea trupeză și sufletească (prin oferirea de bucate pentru hrana trupeză

și de cuvinte de învățătură duhovnicească pentru hrana spirituală sau sufletească), când alinăm singurătatea unui om care tânjește după companie, când îl încurajăm pe un bolnav și îi alinăm suferința, ne asemănăm cu adevărat Samarineanului milostiv pe care Domnul nostru Iisus Hristos îl dă drept exemplu de urmat pentru noi când spune: „*Mergi și fă și tu asemenea!*”. Amin.

Marius Stochițoiu

(reflecție la Duminica a XXV-a după Rusalii,

Sf. Ev. Luca 10, 25-37, 10 noiembrie)

Sursă foto: crestinortodox.ro

Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina

Evangelia de duminică trecută ne-a relatat pilda despre Milostivul Samarinean și s-a încheiat cu aceste cuvinte: „Atunci Iisus i-a zis: Du-te și fă și tu asemenea” (Luca 10, 37). Și Evangelia de astăzi – cum se termină? „Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi? Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori sieși și nu se îmbogățește în Dumnezeu” (Luca 12, 20-21).

Iată două căi diferite. Amândouă ne duc la ultimul nostru moment – la moarte. Dar nu există moarte, ci mai degrabă viață veșnică. Aceasta înseamnă că aceste drumuri diferite ne aduc la tainica trecere, la întâlnirea cu veșnicia lui Dum-

nezeu. Cu toții trebuie să întâlnim acest „ceva tainic”. Și această întâlnire se va dovedi a fi cel mai important moment din întreaga noastră viață pe pământ, practic momentul pentru care am trăit întreaga noastră viață. Nici măcar nu există cu-

vinte în limba noastră care să exprime această clipă; dar Evangelia de azi și, de asemenea, Evangelia de duminică trecută ne oferă câteva indicații despre acest moment, această întâlnire. La sfârșitul unui drum va tuna cuvântul înfricoșător al lui Dumnezeu: „Nebune!” (Luca 12,20). La capătul celui alt drum, Evangelia nici măcar nu ne dă cuvântul pe care îl vom auzi, ci spune doar: „Du-te și fă și tu asemenea!” Asta înseamnă: doar fă la fel, acționează în același mod! Și vei primi

ceea ce niciun cuvânt nu poate exprima.

Ce determină aceste două căi? Întreaga atitudine a vieții noastre. Și această atitudine este exprimată în fiecare pas, în fiecare acțiune, în fiecare respirație. Și cât de ciudat pare! Atitudinea pare să fie ceva neimportant pentru oameni, ceva întâmplător. Dar nu este așa în ochii lui Dumnezeu. Această atitudine este tocmai ceea ce definește acea mare taină pe care o vom întâlni atunci, în momentul plecării; și ceea ce va determina soarta noastră pentru totdeauna, pentru veșnicia lui Dumnezeu.

Milostivul Samarinean a trăit în dragoste pentru Dumnezeu și aproapele. Și fiecare ființă umană era aproapele lui. El era ca și cum ar trăi

într-o mare familie a Tatălui Ceresc. Pentru el, toată lumea era frate sau soră, iar el era frate pentru toată lumea. Iar cel care a căzut între tâlhari i-a fost drag – nu putea trece pe lângă el. S-a oprit, deși probabil că și el se grăbea cu niște treburi, ca

cei care au trecut pe acolo. L-a ajutat, l-a pus pe asin, l-a adus la o casă de oaspeți și i-a încredințat hangiuului grija lui ulterioară. A plătit pentru el și, dacă hangiuul va fi cheltuit mai mult, a promis că îi va da înapoi banii la întoarcere. Din toate acestea, nu ne este greu să stabilim atitudinea vieții acestui om: l-a iubit pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul, din toată puterea, din tot cugetul său, iar aproapele lui, ca pe el însuși (Luca 10, 27).

Care a fost atitudinea de viață a omului bogat în Evanghelia de astăzi? Ca gospodar, se pare că era unul bun; iar ca om era înțelept și practic. Vezi cum a gândit el: „Voi strica jirnițele mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo tot grâul și bunătățile mele” (Luca 12:18). Ascultați ce spune: jirnițele mele, grâul meu, bunătățile mele, nici măcar nu pomenește de Dumnezeu; și totuși recolta a venit de la Dumnezeu! Și mai departe: „Voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te” (Luca 12:19). Și unde era dragostea lui pentru aproapele? Nu era deloc! Nici măcar un gând pentru vecinul său. Toată grija era numai pentru el însuși: odihnă, mâncare, băutură, veselie – numai pentru el! Egoismul – aceasta a fost atitudinea vieții lui.

Care este spiritul vieții noastre, care este atitudinea noastră? Cred că dacă răspundem sincer la această întrebare, atunci vom vedea în noi din ambele de mai sus. Avem în noi milă, dar nu puțin egoism. Și dacă este așa, să ne

gândim la aceste cuvinte: „În această noapte sufletul tău ți se va cere”. Într-adevăr, așa este, este adevărat. „Noaptea aceasta” înseamnă pentru noi orice noapte, orice zi sau oră; dar cu siguranță sufletul va fi luat de Dumnezeu într-o clipă din viitor. Și atunci, ce va auzi sufletul nostru? Ceea ce a auzit bogatul, egoistul: „Nebune”? Sau vom vedea acea lumină care i s-a arătat Milostivului samarinean? Da, aceasta va fi o sentință pentru veșnicie, iar această sentință depinde de întreaga atitudine a vieții noastre, de duhul care ne-a insuflat existența.

Înainte de a fi prea târziu, să alegem această atitudine minunată a Samarineanului Milostiv și să luptăm cu egoismul nostru ca cel mai mare dușman! Să luptăm până la moarte! Și să ne amintim mereu: „Fericiți cei milostivi, căci aceia se vor milui” (Mt. 5, 7). Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminică a XXVI-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 12, 16-21, 17 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezie creștină

Sfântul Mare Mucenic Mina (11 noiembrie)

Într-o familie creștină
Sfântul Mucenic Mina s-a născut,
Cam pe la anul 285, în Egipt,
Unde copilăria a petrecut,

În dreapta credință educat
De către scumpii săi părinți
Și de Dumnezeu luminat,
A ajuns astfel printre Sfinți.

În vechea armată romană,
La doar 15 ani s-a înrolat,
Dându-i-se un rang înalt,
Că tatăl său era respectat.

În Algeria, 3 ani de zile a slujit,
Ca soldat în vremea păgânilor
Împărați Dioclețian și Maximilian
Și-a văzut ura necredincioșilor,

Că cei doi, poruncă au dat
Să fie cumpănit chinuții
Și uciși toți creștinii ce nu se închină
Idolilor, cei de păgâni scorniți.

A fost scârbit și adânc mâhnit,
De priveliștea îngrozitoare
De-a vedea poporul creștin umilit
Și obligat la o faptă înjositoare.

Acest lucru nu l-a suportat,
Retrăgându-se în pustie;
Sfântul Mina, la armată a renunțat,
Dorind în liniște deplină să fie,

Că prefera să trăiască cu animalele
Decât cu oameni fără Dumnezeu
Și a stat în post și rugăciune,
Fierindu-se de tot ce este rău.

Pe Sfântul Macarie Egipteanul
În pustie l-a întâlnit,
Care, văzându-l singur,
Duhovnicește i-a vorbit

Și mai mult l-a luminat:
„Ce cauți, Mina, între cer și pământ?
Locul tău e printre oameni,
Să le spui de Domnul Sfânt!”

În al cincilea an de pustnicie,
Sfântul Mina o revelație a avut;
Când încununa martirii cu coronițe,
Pe un Înger luminos a văzut.

Meditând la viziunea sa,
Un glas din cer a răzbătut:
„Fii binecuvântat, Mina,
Cel ce o viață pioasă ai avut.”

„Cu trei cununi vei fi încununat
Una, pentru puritate să fie,
Viață ascetică ai răbdat,
A treia pentru mucenicie”.

Astfel, întărindu-se de ajuns,
Un dor de Hristos l-a apucat,
Sufletul de dragoste i s-a aprins,
Fiindu-i de Domnul binecuvântat.

Când un praznic mare s-a făcut,
În cinstea idolilor neînsuflețiți
În cetatea Cotiani, el a văzut
Jocurile acestor nefericiți,

Care se închinau idolilor cu bucurie
Și multe întreceri organizau,
Neînțelegând cum trebuie să fie,
Pentru că în mare eroare trăiau.

El din munte s-a coborât
Și-n mijlocul idolatriilor a stat,
Pe Domnul Hristos a propovăduit
Și pe Dumnezeu a lăudat.

Înainte dregătorului a fost dus
Și acesta, cu răzbunare l-a osândit;
La torturi grele a fost supus
Și foarte mult, Mina a suferit:

Bătut cu vergi, fără cruțare
Și prin cioburi ascuțite târât,
Cu ghem de păr aspru frecat
Și cinstitul trup a fost doborât.

Ars cu foc pe coaste și prin ciulini
Aruncat, și pe roată a fost tras:
„De Dumnezeu meu nu mă voi lepăda!”
Striga Sfântul Mina cu puternic glas.

„Al lui Hristos am fost, sunt și voi fi,
Și idolilor voștri nu mă voi pleca,
Niciodată lor nu le voi jertfi,
Și doar pe Domnul meu voi lăuda”.

Domnul își întărea Mucenicul,
Care atât de mult a rezistat;
Supărat, dregătorul a dat verdictul,
Văzând că tot în dreptă credință a stat.

„La Mina, ostașul, poruncim,
Cu sabia capul să fie tăiat!”
Și astfel minunatul Mucenic Mina,
De Domnul a fost binecuvântat.

În 309, în Frigia a fost martirizat,
Iar soldații care l-au omorât,
Trupul sfânt în foc l-au aruncat,
Fiind la pământ doborât.

Trei zile trupul său nu a ars
Și astfel, întreg a fost luat și dus,
De către sora sa cu alți soldați
Și-ntr-o biserică din Alexandria pus.

După moartea păgânilor împărați
Ai Romei și urătorilor de Dumnezeu,
A venit împăratul Constantin cel Mare
Care i-a scăpat pe creștini de rău,

Dând libertate de credință
Poporului credincios nedreptățit.
Câțiva creștini cu bunăvoință
Au căutat pe Mucenicul cel sfințit.

Că după mai mult timp, într-un loc,
Mai mulți bolnavi de lepră s-au vindecat,
Iar Sfântul Mare Mucenic Mina,
Fetei împăratului, în vis i s-a arătat.

Aflând moaștele Sfântului Mina,
Slăvitul Mucenic al lui Hristos,
Au zidit o biserică în numele lui
Spre al dreptcredincioșilor folos.

Un negustor din Isauria,
Venind în Alexandria, a auzit
Despre minunile și tămăduirile
Făcute de Mucenicul cel Sfințit.

A hotărât și el să se închine,
Și să aducă, spre slava lui Dumnezeu,
O pungă plină cu galbeni la Biserica
Mucenicului slăvit al Său.

Ajungând la un iezer, făcut de marea
Revărsată, a aflat o trecătoare
Și voind acolo să se odihnească,
Își căuta el un loc de înnoptare.

Aflând o casă, l-a rugat pe stăpân,
Ca peste noapte să-l găzduiască,
Fiind fără tovarăș de drum, ca, în zori,
Mai departe să călătorească.

Intrând oaspetele în casă,
S-a culcat și a adormit,
Iar stăpânul cel necredincios,
La punga cu galbeni a răvnit.

Îndemnat de cel necurat,
Pe oaspetele său l-a sugrumat
Cu mâinile sale criminale
Și punga cu galbeni a luat.

Apoi, tăindu-l în bucăți,
Într-o coșniță mare l-a pus
Și-ntr-o cămară dosnică,
Pentru a doua zi l-a ascuns.

Căuta un loc ferit să-l îngroape,
Dar pe când cugeta, cum să procedeze,
Mina, ostașul mucenic al lui Hristos,
Călare pe un cal a venit să-l interogheze.

Intrând pe ușă în casa ucigașului,
Despre oaspetele cel ucis întreba,
Dar ucigașul, speriat de moarte,
Cu prefăcătorie tăgăduia,

Cum că nu știe despre nimeni
Care la el să fi înnoptat,

Iar Sfântul, coborându-se de pe cal,
În camera ascunsă a intrat.

Aflând coșnița plină, a tras-o afară
Și pe ucigaș, cu asprime, l-a întrebat:
„Ce este aceasta?”, iar gazda,
La picioarele Sfântului s-a aruncat.

Mina, alcătuind bucățile celui tăiat
Și rugându-se lui Dumnezeu,
Cu tărie, pe cel mort a înviat:
„Dă slavă lui Dumnezeu!”

A zis celui ce parcă din somn s-a trezit.
Creștinul, cu uimire a constatat,
Ce urgie pășise și i-a mulțumit
Ostașului care l-a salvat.

A proslăvit pe Dumnezeu,
Care face atâtea minuni
Prin sfinți și ne scapă de rău,
Vrând să ne facă mai buni.

Sfântul a luat aurul de la ucigaș,
I l-a dat creștinului să-l dăruiască
Bisericii Sfântului Mare Mucenic Mina,
Ca pe Domnul să Îl cinstească.

Întorcându-se către ucigaș
L-a prins, l-a bătut și l-a certat,
Apoi rugându-se pentru el,
Văzându-l că se căiește, l-a iertat.

Pe cal repede a încălecat
Și pe loc s-a făcut nevăzut
De la ochii celui vinovat,
Ce, spășit, greșeala și-a recunoscut.

Era în Alexandria un om bogat,
Eutropiu, iar acesta și-a dorit
Să ducă la biserica Sfântului Mina
Un disc de argint ce va rămâne sfințit.

Îi spusese argintarului
Să facă două discuri frumoase
Pe care să încrusteze numele,
Fiind ele și valoroase.

Pe unul să fie scris numele, Eutropiu,
Iar pe celălalt să fie încrustat:
„Discul Sfântului Mare Mucenic Mina
Dar, văzându-le s-a întristat,

Că discul Sfântului Mina, ieșise
Mai frumos și mai luminat,
Și din invidia diavolului,
În minte, ceva i s-a strecurat.

Și și-a pus în gând să schimbe
Discurile cele preafumoase.
Fără să mai țină seama
De ceea ce Sfântului promisese.

Călătorind el cu corabia pe mare,
Din cele două discuri a ospătat
Și văzându-l pe al Sfântului,
Că este mai frumos s-a bucurat.

A mâncat fără sfială și fără cucernicie
Din cel ce era făurit pentru Sfânt,
Și acel neevlavios creștin
Și-a încălcat al său cuvânt.

Când s-a ridicat masa, servitorul,
Cu discul să-l spele a plecat,
Dar minunatul disc al Sfântului,
Din mâinile lui a alunecat.

Temător și buimăcit de spaimă,
Amorțit, după disc în mare și el a căzut;
Stăpânul a realizat că a greșit
Dându-și seama că și pe slugă a pierdut.

Amarnic se tânguia nesăbuitul
Și pe Dumnezeu Îl ruga să găsească,
Măcar trupul slugii ca să-l îngroape
Și-acum vrea să se smerească.

A făgăduit Sfântului că va duce
La Biserică, discul ce fusese al lui
Și contravaloarea celui alt disc,
Spre iertare și în cinstea Sfântului.

S-a rugat cu multă durere și tristețe
Și pe țărmurile mării se uita,
Nădăjduind că poate prin minune,
Trupul slugii moarte îl va afla.

Dar o minune și mai mare a văzut,
Că sluga, spre el se îndrepta
Purtând strâns în mână discul
Sfântului și mult de tot se bucura.

Toți cei din caic (velă) au ieșit
Și pe Dumnezeu Îl binecuvântau,
Văzând această minune,
Pe care nici măcar nu și-o imaginau.

Servitorul, a povestit, că un tânăr frumos,
Împreună cu alți doi, cu el au călătorit
Ieri și astăzi, ocrotindu-l,
Și până la stăpânul său l-au însoțit.

Un nelegiuit a încercat
Pe-o femeie cinstită să silească,

Dar ea îl ruga pe Sfântul Mina,
Ca de acel om rău să o ocrotească.

Netrebnicul, calul a legat
De-al său picior și o silea,
Dar calul în goană a plecat
Și cât putea de tare alerga.

Târându-l pe pământ fără oprire,
Până la Biserica Sfântului nu s-a oprit,
Nechezând cu glas tare fără încetinire;
Omul păcătos a înțeleș și s-a smerit.

Toți enoriașii afară au ieșit,
Că veniseră în număr mare,
Ca să participe și ei,
La acea mare sărbătoare.

Pentru a nu păți ceva mai rău
Vinovatul, speriat, a mărturisit
Fapta lui netrebnică, mulțimii,
Și la picioarele Sfântului Mina s-a smerit.

Calul s-a liniștit și s-a împlânzit,
Iar el rugându-se neîncetat,
A mulțumit Sfântului Mina,
Care, de moarte cumplită l-a scăpat.

Un evreu, avea prieten un creștin
Și o pungă cu bani de aur, acestuia a lăsat
În păstrare, fiind convins pe deplin,
Că la întoarcere creștinul înapoi l-ar fi dat.

Dar ispititorul acestei lumi,
Pe bietul creștin l-a învățat
Să păstreze aurul evreului,
Și, că punga cu bani era la el, a negat.

Surprins și trist, evreul s-a mirat,
Dar pentru că niciun martor nu a văzut,
Pe prietenul creștin l-a rugat
Pentru a se face cunoscut

Adevărul, prin Sfântul să se afle,
Și-îndată, creștinul, jurământ a făcut,
La Biserica Sfântului și au plecat,
Dar că a greșit imediat au văzut.

Calul creștinului s-a sălbăticit
Și pe pământ l-a aruncat
Însă nu i-a vătămat trupul,
Ci foarte tare l-a speriat.

În cădere, basmaua și cheia
Cu pecetea de aur i-au căzut;
Au pornit la drum după aceea
Și pe evreu foarte trist l-a văzut.

Să facă un popas ca să mănânce,
Prietenului evreu i-a propus,
Dar frângând pâinea, a văzut
Pe servitorul său care i-a adus,

Ca prin minune, punga cu aur
Și basmaua cu cheia și i le-a dat
Creștinului lacom și nesăbuit,
Care a rămas stupefiat.

Servitorul i-a spus că a venit
Acasă un tânăr înfricoșător,
Care i le-a dat stăpânei, poruncind
Să le trimită soțului spre ajutor,

Ca să nu i se întâmple ceva mai rău,
Evreul, punga cu bani a primit,
Umplându-se de nespusă bucurie
Și un gând bun pe loc i-a venit.

Cei doi prieteni, la Sfântul au plecat;
Creștinul cerea iertare lui Dumnezeu,
Iar evreul să fie și el botezat,
Mulțumind amândoi că nu a fost mai rău.

Încă o dată, Sfântul Mina,
Prin harul, ce de Domnul i-a fost dat,
A mai făcut încă o minune
Și pe cei doi prieteni i-a ajutat.

Prin lucrarea Sfântului Mina
Două suflete s-au izbăvit;
Evreul a primit botezul,
Iar creștinul mult s-a smerit.

De atâtea secole face minuni,
Ajutând pe cei ce-l roagă fierbinte,
Îndemnându-i să fie mai buni
Și să creadă și de-acum înainte.

Pe păgubiți îi ocrotește,
Pe neputincioși a vindecat,
Pe mulți aduce la pocăință,
Pe toți, cei ce-i cer, i-a ajutat.

Oricând îi cerem ajutorul,
Degrabă cererea ne-o împlinește
Fiind el binefăcătorul,
Că pe tot omul îl iubește.

Pe 11 noiembrie, noi, ortodocșii,
Cu bucurie și evlavie îl cinștim,
Iar catolicii pe 24 noiembrie
Și cu toții, pentru ajutor, îi mulțumim!

Dumitra Groza
(11 noiembrie 2023)
Sursă foto: doxologia.ro

În palma ta, Măicuță

Radu Cârstoiu Arbore

Maică Precurată și Pururea Fecioară,
În viața-mi păcătoasă, preabuno, te pogoară
Și prea puțină-mi rugă o du la Fiul Tău,
Să-mi mijlocești iertarea, ferindu-mă de rău.

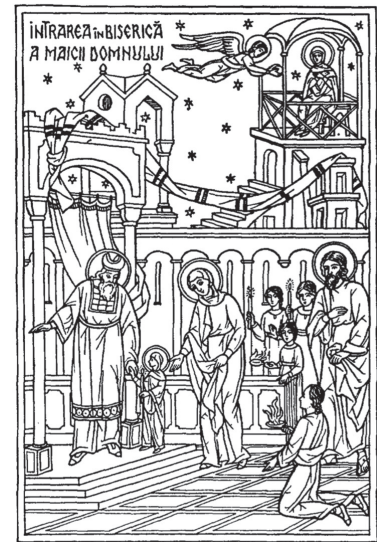
Un înger de lumină trimite-mi ajutor
Să-mi lumineze calea când dau să tot cobor;
Ispitele și lumea de-n năluciri mă-mbie,
Tu, Maică, mă-ocrotește și-mi dă a ta tărie!

În armonie sfântă cu lumea să mă-mpac
Nu voia mea luminează, ci voia Ta s-o fac.

Să biruiesc ispita, Tu fii de-a dreapta mea
Și mă îndestulează cu-nțelepciunea Ta.

Tu alor mei, Măicuță, doar în folosul lor,
Cu ce-i de trebuință le fii de ajutor
Și de-n ispite-nvinge vreun gând răutăcios,
Le luminează mintea să-l caute pe Hristos.

Cum din pruncie, Maică, cu harul Tău ceresc,
M-ai însoțit în bine, aș vrea să-Ți mulțumesc
Și-n clipa de pe urmă, când merg la Dumnezeu,
În palma Ta, Măicuță, să duci sufletul meu!

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Dregătorul bogat – păzirea poruncilor

Pentru a ne aminti să facem multe lucruri, de obicei trebuie să le notăm pe o listă. Dacă un lucru nu este pe listă, de obicei nu se face, iar unele sarcini rămân pe listă foarte mult timp înainte să ajungem în sfârșit la ele.

Tânărul dregător bogat, care L-a întrebat pe Iisus Hristos ce trebuie să facă pentru a dobândi viața veșnică, aparent a gândit și el în termeni de liste. Așa că, atunci când Domnul i-a spus să păzească poruncile Vechiului Testament, el a răspuns că le-a îndeplinit pe toate, că le-a păzit toată viața.

Aici povestea devine cu adevărat interesantă, căci Domnul îi dă o poruncă care nu fusese niciodată pe lista omului și pe care nu și-o putea imagina că o urmează: „Vinde toată avuția, dă-o săracilor și vino de-Mi urmează”. Acest tânăr era bogat și puternic și își iubea bunurile, așa că a devenit foarte trist și se pare că a plecat. Domnul știa cât de greu era pentru oamenii care au totul în această viață să intre în împărăția cerurilor, pentru că sunt ispițiți cu putere să-și iubească averea și statutul mai mult decât pe Dumnezeu și aproapele. Totuși, așa cum a spus Domnul ucenicilor Săi uimiți, „cele ce sunt cu neputință la oameni, sunt cu putință la Dumnezeu”.

Ce a vrut să spună Hristos, vorbind în acest fel? Cu siguranță, nu a adăugat pur și simplu o altă lege la o listă de cerințe care trebuiau bifate. În schimb, l-a provocat pe acest om să nu mai gândească la relația lui cu Dumnezeu ca la o chestiune de reguli, un set de comportamente, pe care le putea stăpâni. Ceva care răspunde la poruncile Vechiului Testament, spunând: „O, le-am urmat mereu de când eram copil” are o înțelegere foarte superficială a ceea ce Dumnezeu cere de la noi. Ar fi ca și cum cineva ar spune: „Oh, am fost întotdeauna un creștin perfect credincios încă din copilărie”.

Problema este că lucrurile nu stau chiar atât de simplu. În Predica de pe Munte, Hristos ne-a arătat adevărata semnificație a cerințelor lui Dumnezeu. El a spus că suntem vinovați de crimă dacă suntem supărați pe alții, dacă

îi urâm și îi jignim pe semenii noștri. El ne-a învățat că suntem vinovați de adulter dacă poftim pe cineva în inimile noastre. Și dacă nu îl iubim pe Dumnezeu cu fiecare gram din ființa noastră și pe aproapele nostru ca pe noi înșine, am încălcat cea mai mare dintre porunci.

Dacă avem o perspectivă duhovnicească, vom vedea că niciunul dintre noi nu a respectat cerințele lui Dumnezeu, niciunul dintre noi nu poate sta în fața Domnului, lăudându-se că avem totul sub controlul nostru. Adevărul este că toți am sărăcit în virtuți și avem nevoie de mila lui Dumnezeu și de vindecare în viața noastră.

Hristos l-a zguduit pe acest om din amăgirea lui, din falsa lui încredere în sine, dându-i o poruncă pe care El știa că nu o poate ține: dând toți banii lui iubiți, averea și statutul lui social. Poate pentru prima dată, acest dregător a fost provocat să vadă că viața veșnică nu este o chestiune de a bifa o listă, nu este ceva ce putem realiza prin propriile noastre puteri. Dacă nu putem renunța la ceea ce iubim cel mai mult în această viață pentru Dumnezeu, atunci evident că nu am împlinit tot ceea ce așteaptă Domnul de la noi.

Și, din moment ce Hristos a venit să unească firea noastră căzută cu divinitatea și să biruiască păcatul și moartea, este destul de clar că, până și cea mai bine-intenționată persoană are nevoie de mila, harul și dragostea Domnului nostru pentru a moșteni viața veșnică. Prin propria noastră putere, nu este posibil să participăm la viața cerească, dar cu Iisus Hristos, toate lucrurile sunt posibile.

Pe măsură ce continuăm să ne pregătim pentru venirea lui Hristos de Crăciun, facem bine să ne amintim că această mare sărbătoare nu este despre nașterea unui simplu învățător, dătător de legi sau model de urmat. Dacă Domnul nostru ar fi fost un alt profet cu o învățătură strictă, nu ne-am fi bucurat de venirea Lui. În schimb, am fi devenit – la fel ca tânărul dregător bogat – triști și abătuți, pentru că ultimul lucru de care avem nevoie este o altă lege pe care să nu o respectăm și să ne simțim vinovați pentru asta.

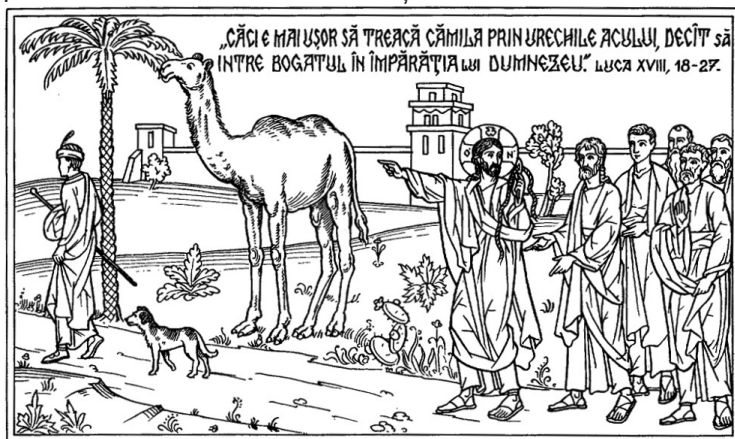
Veșnicul Fiu al lui Dumnezeu nu S-a născut de Crăciun pentru a spori povara legii sau pentru a ne da impresia că totul va fi bine dacă ne supunem unui nou set de învățături. Dimpotrivă, El a devenit o ființă umană pentru a realiza ceea ce o simplă lege n-ar putea niciodată să facă, pentru a ne aduce în sfințenia Sa, pentru a ne face părtași firii dumnezeiești, pentru a vindeca și a împlini omenitatea noastră căzută, stricată, coruptă, pentru a ne face nemurierea.

Sfatul șocant al Domnului de a dărua totul săracilor l-a provocat pe tânărul dregător bogat să nu se mai gândească la viața lui înaintea lui Dumnezeu în termeni legalști. Asemenea și noi, ar trebui să folosim rugăciunea, postul, milostenia și alte practici spirituale ale Postului Nașterii Domnului, pentru a depăși presupunerile noastre convenționale și superficiale despre ceea ce înseamnă să ne împărtășim de viața veșnică a Sfintei Treimi. Căci Hristos nu s-a născut pentru a ne aduce îngăduință de sine, popularitate sau orice altceva numește lumea succes. Nici

Domnul. Nu suntem robi nici unei legi, nici ai căilor lumii, ci copii iubii ai Tatălui nostru Ceresc, Care nu vrea altceva decât să ne aducă în slava vieții Sale veșnice.

O religie care pur și simplu oferă mai multe legi de respectat sau o cultură care se dezvoltă pe așteptări împovăraătoare, nu ajunge să le îplinească niciodată pe acestea. Pur și simplu înrăutățește lucrurile, oferind oamenilor mai multe oportunități de a se judeca pe ei înșiși și pe alții. Pentru că atunci când ne este rușine că nu suntem cum ar trebui, este cel mai probabil să ne îndreptăm atenția spre a-i doborî pe ceilalți, pentru a ne face să ne simțim mai bine.

Dumnezeu-Omul Iisus Hristos operează într-un mod complet diferit, desigur, făcând posibil pentru toată lumea, indiferent de luptele sau eșecurile lor sau de statutul social, să găsească adevărata pace prin credință, smerenie și creștere în sfințenie. Cu alte cuvinte, prin acceptarea noastră continuă a mîlei și vindecării Sale în viețile noastre.

nu a venit să ne facă legalști stricți care cred că sfințenia poate fi redusă la o listă de „a face” și „a nu face”. Și, cu siguranță, El nu S-a îmbrăcat în trup pentru a-i face pe urmașii Săi judecători „fără pată” ai altora.

Fiul veșnic al lui Dumnezeu a devenit Unul dintre noi din motive complet diferite. Din dragoste de nepătruns, El a vrut să facă posibil pentru noi ceea ce este imposibil prin propria noastră putere. Ne putem mândri cu ceea ce realizăm, dar care dintre noi poate să se mândrească cu Nașterea Domnului nostru? Nu există fală pământească pentru o Fecioară Mamă, care dă naștere într-o peșteră unui Prunc al cărui leagăn era o iesle de animale. Tinerii bogați conducători ai lumii nu pot înțelege un Mesia a cărui viață umană începe în circumstanțe atât de modeste și se termină pe Cruce. Nașterea, viața, moartea, Învierea și Înălțarea lui Iisus Hristos nu sunt simple realizări sau recompense umane, ci manifestări cu adevărat miraculoase ale vieții veșnice a lui Dumnezeu în lumea noastră de păcat, moarte și stricăciune.

Sfântul Pavel le-a amintit galatenilor că legea Vechiului Testament era pregătitoare pentru venirea Mântuitorului. Toți cei care se îmbracă în Hristos prin Botez sunt fii și fiicele lui Dumnezeu, care moștenesc promisiunea făcută lui Avraam de a fi binecuvântați cei care au credință în

Ne pregătim să-L primim pe Hristos de Crăciun, deschizându-ne inimile și sufletele către mântuirea Lui, nu prin împlinirea legilor, ci prin adevărată pocăință. Atât în rugăciunile noastre personale, cât și în Taina Spovedaniei, pe care ar trebui să o săvârșim cu toții în timpul Postului, ne pocăim mărturisindu-ne cu sinceritate păcatele și cerând mila Domnului, chiar dacă ne hotărâm să punem un început bun în viața creștină. Da, trebuie să conlucrăm cu mila și harul Domnului nostru, făcând tot ce putem pentru a trăi cu credincioșie. Dar nici cea mai bună viață nu câștigă cumva Raiul. De fapt, cu cât creștem mai mult în sfințenie, cu atât vom începe să vedem mai clar gravitatea păcatelor noastre și cât de departe suntem de măsura deplină a lui Hristos. Cu cât ne apropiem de El, cu atât ne vom gândi mai puțin la mântuire ca la o răsplată pentru un comportament bun, conform unei liste de verificare.

Așa că acest Post al Crăciunului să fie marcat de smerenie, pocăință și asceză spirituală pentru noi toți, nu pentru că am încălcat o lege, ci pentru că trebuie să creștem în relația noastră cu Iisus Hristos. Inimile și sufletele noastre nu sunt vrednice de El. Noi nu Îi slujim în fiecare om sărac și suferind. Noi nu căutăm mai întâi Împărăția și dreptatea Lui. Noi nu suntem desăvârșiți, așa cum este desăvârșit Tatăl nostru din Ceruri. Dar, spre deosebire de tânărul dregător bogat, nu trebuie să renunțăm și să plecăm cu deznădejde. În schimb, ar trebui să spunem: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”. Căci ceea ce este imposibil la oameni este posibil prin Întruparea Dumnezeu-Omului Iisus Hristos. El nu este o Lege, ci o Persoană iubitoare. Amin.

Pr. Alin Constantin Nicola

(predică la Duminica la XXX-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 18, 18-24, 24 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfântul Gavriil Mărturisitorul, cel Nebun pentru Hristos (2 noiembrie)

„Pe comoara virtuților, credincioșilor, pe Gavriil minunatul să îl lăudăm cu cântări, ca pe farul străvederii și pe doctorul cel întru totul minunat al celor ce pătimesc, al căruia și mormântul apa țării revarsă cu îmbelșugare cinstitorilor lui”. (Troparul Sfântului)

Acest iubitor de Dumnezeu și luminător al Georgiei s-a născut la data de 26 august 1929 în Tbilisi, în vremea când Imperiul Sovietic era ocârmuit de cei fără de Dumnezeu.

A primit la botez numele Goderdzi, fiind cel mai mic dintre cei trei copii ai părinților Vasili și Varvara Urgebadze. În împrejurări nelămurite până azi, tatăl său a fost asasinat pe când copilul avea doar doi ani și de atunci Goderdzi a început să i se spună Vasiko, în amintirea tatălui său. De mic a fost un copil neobișnuit; acesta că-
uta însingurarea și tăcerea, zidea bisericuțe din pietre și se împrietenea cu păsările.

Într-o noapte, pe când se ruga, a văzut pe cer o cruce mare, închipuind crucea pe care avea să o poarte din dragoste pentru Hristos și norodul său. Într-o altă noapte, i s-a arătat în vedenie diavolul și l-a lovit, dar copilul nu s-a înfricoșat, ci s-a întărit mai mult în credință. Micul Vasiko a primit de la Dumnezeu mari daruri duhovnicești, astfel încât cunoștea dacă cei plecați pe front mai erau în viață sau vădea cu blândă mustrare locurile în care oamenii tănuiau icoanele de frica stăpânitorilor. Când a agonisit bani îndestul, Vasiko și-a cumpărat pe ascuns o Evangheliu din care a început să citească zi și noapte. Mama sa, Varvara – tunsă mai târziu în schimă cu numele Ana –, temându-se de prigoana stăpânirii, îl muștra pe copil pentru viața lui plină de evlavie, și într-o zi i-a aruncat Evangheliu în locul unde se leapădă necurățiile. Mâhnit, Vasiko a fugit de acasă în căutarea unei mănăstiri. A pribegit prin multe locuri, dar nu i s-a îngăduit să stea nicăieri. A rămas o vreme la Mănăstirea Betania.

Chemat să împlinească serviciul militar obligatoriu, a continuat să ducă o viață de post și rugăciu-

ne, fapt pentru care a fost socotit „bolnav psihic” și împiedicat să lucreze spre a-și agonisi traiul. Însă această încercare a întriripat și mai mult inima lui cu dumnezeiescul dor. Și-a zidit în curtea casei părintești o colibă plină de icoanele aruncate de oameni la gunoi, și acolo se nevoia cu asprime, mergând în fiecare zi la slujbe în catedrala din Tbilisi.

În 1955, Vasiko decide să se alăture vieții monahale, primind la călugărie numele de Gavriil. Apoi, a devenit ieromonah la Mănăstirea Betania.

Urmând pilda sfinților mucenici de odinioară care sfărâmau templele și statuile idolești, Cuviosul Gavriil a dat foc la Tbilisi unui portret uriaș al lui Lenin în vremea marii sărbători bolșevice de la 1 mai 1965, strigând cu îndrăzneală mulțimii că „acolo se cuvine atârnată icoana răstignirii lui Hristos, iar nu chipul unui idol pământesc”. Lovit cu pietre și bătut fără milă, ajuns „fără chip și fără frumusețe” (Isaia 53, 2), a fost condamnat la moarte. Însă pronia lui Dumnezeu n-a îngăduit să se ia de pe pământ viața lui. Au urmat câțiva ani de crunte și nesfârșite înfruntări, întemnițări în spitale de psihiatrie, prigoane din partea cărmuirii, dar și a casnicilor săi, ajungând să fie oprit de la slujire și Sfânta Împărtășanie. Dar nimic nu l-a despărțit de dragostea lui Hristos.

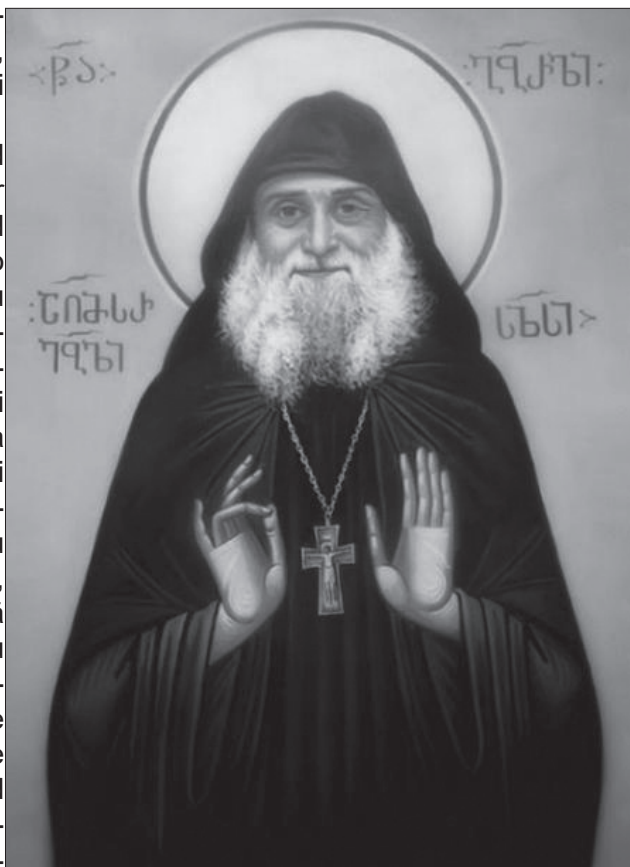
După 1989, a adunat o obște de maici și s-a retras la Mănăstirea Samtavro de lângă Mțheta, unde a adormit în ziua de 2 noiembrie 1995, fiind înmormântat în curtea mănăstirii. După îngropare, la mormântul său au avut loc foarte multe minuni, mai ales vindecări.

Sfântul Gavriil a avut harisma înainte-vederii. A fost canonizat de Sinodul Bisericii Georgiei pe 20 decembrie 2012, sub numele „Sfântul Gavriil Mărturisitorul, cel Nebun pentru Hristos”. Pe 22 februarie 2014 au fost descoperite sfintele sale moaște și mutate în biserica Schimbării la Față.

Să avem parte de rugăciunile Cuviosului Mărturisitor Gavriil cel nebun pentru Hristos!

Pr. Daniel Budeanu

Sursă foto: doxologia.ro

Sf. Ierarh Andrei Șaguna

Azi, îl sărbătorim și pe Sf. Andrei Șaguna. Acesta s-a născut în urmă cu mai bine de 2 secole. Deși, tatăl său a trecut la catolicism, el a rămas ortodox. Mai mult decât atât, Anastasiu (numele de botez al lui Andrei) a urmat un gimnaziu catolic. După ce s-a călugărit, în 1848 a devenit episcop. E anul când în Europa a avut loc revoluția. Andrei a cerut împăratului redobândirea drepturilor românilor și a ortodocșilor. L-a avut ca sprijin și pe cunoscutul Avram Iancu. La mijlocului veacului al XIX-lea, s-a deschis la Sibiu tipografie eparhială făcută din banii lui Andrei. În anul 1853, pe 1 ianuarie, apare ziarul întemeiat de el, *Telegraful Român*. Acesta e singurul ziar românesc care apare de atunci fără întrerupere. A organizat sute de școli primare confesionale. A reorganizat și învățământul teologic din Sibiu.

Facultatea de Teologie din Sibiu îi poartă numele azi. A făcut și un institut pedagogic. Acesta azi se

numește Colegiul Național Pedagogic „Andrei Șaguna” din Sibiu. El a întemeiat gimnazii ortodoxe la Brad și Brașov. Ultimul îi poartă numele, fiind una dintre cele mai vechi școli românești. A dăruit 2000 de florini (moneda austro-ungară din aceea perioadă) școlii din Brad. Prin intermediul îndemnului său, au fost tipărite 25 de titluri de manuale școlare. A înființat Astra (Asociația Transilvană pentru Literatură Română și Cultura Poporului Român). A fost primul președinte al acesteia. A scris numeroase cărți. A refuzat să i se facă un bust de că-tre preoții brașoveni. A fost înmormântat fără predică și fast, doar în haina călugărească. Doar duhovnicul său a oficiat slujba. Și un colegiu din Oradea îi poartă numele. Vedem cât de multe lucruri minunate a făcut Sf. Andrei Șaguna. În ciuda faptelor sale mărețe, a fost de o modestie rară. Cât de mult a luptat pentru

binele poporului său. Azi, din păcate, foarte ușor, se acuză că biserica n-a făcut nimic pentru popor. Însă, vedem cât de multe fapte bune a făcut acesta. Deși, nu avea o funcție politică, totuși, faptele sale sunt de laudat. La fel, trebuie să facem și noi. Chiar dacă nu suntem episcopi, fiecare poate să contribuie în felul său pentru binele celorlalți. Sunt elevi care ar vrea să meargă la școală, dar, n-au posibilități materiale. Să le dăruim un caiet, creioane sau alte obiecte necesare pregătirii lor școlare. Să nu mai zicem că alții nu fac. Până la urmă, fiecare dintre noi, va răspunde pentru faptele sale. Și mai apoi, fiecare dintre noi, trebuie să fie bun cu ceilalți. Să nu căutăm slava lumească. Am văzut cum pe Sf. Andrei Șaguna, acest lucru nu l-a interesat.

Azi, în primul rând, e sărbătorit, Sf. Andrei, Ocrotitorul României. Însă, și viața Sf. Andrei Șaguna a fost una exemplară. Chiar dacă acesta a murit vara, totuși, e sărbătorit în aceeași zi, cu Sf. Andrei, cel dintâi chemat dintre apostoli. Sf. moaște ale Sf. Andrei Șaguna se află la Catedrala din Sibiu. Să nu uităm că acesta a avut ca adversar Imperiul Austro-Ungar. În ciuda acestui fapt, a realizat ceea ce părea foarte greu de făcut în aceea perioadă.

Evident că posibilitățile materiale de atunci erau altele. Dacă ar fi trăit în zilele noastre, Șaguna ar fi avut posibilitatea să fi făcut mult mai multe lucruri. Chiar și dacă ar mai fi un episcop care ar călca strâmb, acum nu trebuie să generalizăm. Să încercăm să imităm ceea ce e bine de la ceilalți. Și biserica face bine celor aflați în nevoie. Din păcate, se întâmplă ca biserica să fie mai mult criticată decât e conducerea statului. Azi, e la modă, a se striga, „vrem spitale, nu catedrale”. Am văzut că acum câțiva ani, am avut pandemia.

Paradoxal, e că biserica sprijină spitalele. Încă, ea n-o face ca să se laude. Binele trebuie să fie făcut în ascuns. Dacă vrem slava lumească, o vom pierde pe cea veșnică. Renunțăm la slava oamenilor, o vom primi pe cea eternă. În mod cert, mai înainte de toate, și faptele noastre trebuie să fie unele exemplare. Ne aflăm în postul Crăciunul. E bine că postim. Lucru bun facem că ne rugăm. Dar, să fim și milostivi. Nu trebuie să așteptăm 25 decembrie ca să facem acest lucru. Putem face și azi acest lucru. Nu lăsa pe mâine ceea ce poți face azi, zice un proverb. Însă, ceea ce promitem, să și facem. Totuși, prin milostenie, nu sărăcim. Chiar dacă la început, așa pare, totuși, Dumnezeu ne întoarce binele făcut. Însă, toate au loc la timpul lor. Și să nu așteptăm să primim imediat răsplata. Știe Dumnezeu mai bine când trebuie să fim răsplățiți pentru binele pe care l-am săvârșit. Să avem răbdare în fiecare zi.

Ușor e de zis, dar mai greu de făcut. Trecutul nu-l mai putem schimba. Viitorul, în schimb, depinde doar de noi. Să încercăm să reparăm ceea ce am făcut greșit. Nimeni nu-i perfect. Din greșeli, învățăm. Dar, să și încercăm să nu le mai repetăm. La început, ne va fi mai dificil. Dar, în timp, cu siguranță că vom reuși

și acest lucru să facem. Cel mai important lucru e să avem încredere în schimbarea noastră. N-are sens să mai zicem, ce s-ar fi întâmplat, dacă am fi acționat altcumva în trecut. Mai bine ne gândim ce am putea să facem mai departe. Atât timp cât mai trăim, putem să devenim oameni mai buni. Însă, să nu rămânem doar la nivel de teorie. Să și aplicăm ceea ce ne propunem să facem. E drept că Sf. Andrei Șaguna nu e atât de cunoscut precum Sf. Apostol Andrei. Însă, și faptele sale au fost unele de creștin adevărat. Acest om și-a iubit la maxim propriul popor. Iubirea sa față de aproapele său a fost la fel de mare ca a propriei persoane. Din păcate, în ziua de azi, trăim într-o lume a egoismului. Foarte puțini oameni, se mai gândesc la ceilalți. În general, fiecare e pentru el.

Sau ne amintim de ceilalți doar atunci când avem nevoie de ei. Din păcate, aceasta e realitatea în lumea în care trăim. Însă, să încercăm să nu fim ca restul lumii. Și Sf. Andrei Șaguna a îndrăznit să facă multe fapte bune pentru poporul său. Să nu uităm că el s-a îngrijit atât de mult de școli. Faptele sale

sunt mult mai numeroase. Dar, le-am enumerat doar pe cele mai importante. Deși, a fost conducătorul Bisericii din Transilvania, totuși, el i-a ajutat pe toți la fel. Pe teritoriul țării noastre, sunt numeroși sfinți. O bună parte dintre aceștia, au trăit în Transilvania. În cei 64 de ani ai săi, Sf. Andrei Șaguna a reușit să devină unul dintre cei mai importanți ierarhi din istoria Bisericii Ortodoxe Române. Să nu uităm că în Transilvania avusese loc la începutul secolului al XVIII-lea uniția. Cu atât mai de laudă, sunt faptele marelui ierarh român. Suntem aproape de jumătatea postului de Crăciun. În timpul rămas până atunci, să căutăm să facem cât mai multe fapte bune. Să nu fim darnici doar cu rudele noastre. Dacă vom cere ajutorul lui Dumnezeu, vom reuși în toate. Dar, și noi, la rândul nostru, să-i ajutăm pe cei de lângă noi atunci când aceștia au nevoie de ajutorul nostru. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

(reflecție la 30 noiembrie)

Sursă foto: doxologia.ro

Apocalipsa: Îndepărtarea vălului (3)

De ce a lăsat Dumnezeu în seama omului Cartea Apocalipsa?

(Continuare din nr. anterior)

Ultima dată, am spus că, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom vorbi despre cartea Apocalipsa a Sfântului și slăvitului Apostol și Evanghelist Ioan Teologul. Ne-am asumat o sarcină foarte dificilă. Este nevoie de multă atenție și multă rugăciune pentru ca Domnul să ne lumineze și să nu ne permită să spunem ceva greșit.

Nu citim Apocalipsa pentru a evalua circumstanțele vremurilor noastre, pentru a afla despre evenimente viitoare sau pentru a ne da seama câți ani ne-au mai rămas. Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul are scopul specific de a ne ajuta să ne apropiem de Dumnezeu și de a ne oferi o speranță binecuvântată și convingerea că Dumnezeu va birui în cele din urmă și că oamenii care au nădejde și răbdare vor fi cu Dumnezeu în veci.

Să începem cu primul capitol. Apocalipsa a fost scrisă acum aproximativ două mii de ani. Este ultima carte a Noului Testament, ultima scrisă cronologic. Să vedem ce spune Apostolul Ioan în primul verset:

„Descoperirea lui Iisus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi cele ce trebuie să se petreacă în curând, iar El, prin trimiterea îngerului Său, a destăinuit-o robului Său Ioan” (Apoc. 1, 1).

Această carte, după cum spune textul, conține descoperirea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Iisus Hristos, pentru a le arăta slujitorilor Săi ceea ce va urma în curând. Cuvântul „descoperire” sau „revelație” înseamnă că era ceva necunoscut, ascuns, sub un văl, iar acum este dezvăluit. Deci Dumnezeu ne dă Descoperirea lui Iisus Hristos.

Hristos spune în Evanghelie că nimeni nu știe când va veni sfârșitul lumii. Nimeni, nici măcar Fiul. Nici îngerii, nici Fiul. Și aici vorbim despre revelația dată de Dumnezeu lui Iisus Hristos. Dumnezeu i-a dat această revelație lui Iisus Hristos nu pentru că există ceva despre care El nu știe sau pentru că Tatăl ascunde ceva de Fiul. În altă parte în Sfintele Scripturi, se spune că tot ce are Tatăl i-a dat Fiului. Fiul știe totul. Nu este nimic necunoscut pentru El. Dar ar trebui să știm că cele două naturi ale lui Hristos sunt adesea manifestate în Sfânta Scriptură. Hristos acționează adesea ca Dumnezeu, iar uneori ca Om. În firea Sa umană, Hristos a trăit foamea, setea, a obosit, a adormit, a mu-

rit, pentru că era și Om. Și ca Dumnezeu, El a înviat pe Sine și pe alții, a făcut minuni și și-a manifestat puterea Sa supranaturală. Ca Om, El a întrebat: „Unde l-au pus pe Lazăr?” Nu pentru că El nu știa, ci pentru că natura Lui umană își arăta nedeplinitatea. Hristos este Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit.

Revelația lui Iisus Hristos, pe care Dumnezeu l-a dat-o, înseamnă că Hristos a primit această cunoaștere ca Om, deoarece cele două firi ale Sale sunt inseparabile în El. Hristos este Dumnezeu-Omul. Firea umană a lui Hristos a primit această revelație de la Divinitatea Sa și le dezvăluie slujitorilor Săi tot ceea ce vom citi. Revelația este dată slujitorilor lui Dumnezeu.

Ultima dată, am spus că mulți profeți falși au apărut în zilele noastre. Sunt deja mulți dintre ei și vor fi și mai mulți pe măsură ce ne apropiem de sfârșit. Și profeții mincinoși sunt unul dintre semnele vremurilor din urmă. Deși nu sunt profeți, ei vor părea a fi așa. Dar numai un slujitor al lui Dumnezeu poate fi profet – nimeni altcineva. Un slujitor nu este un fel de om captiv, sclav, dependent, subordonat, care a fost privat de libertatea sa. El este un om – un om sfânt și curat care s-a eliberat de patimă și păcate; iar în trupul și sufletul său, în mintea și inima lui, domnește prezența și harul Duhului Sfânt. Hristos descoperă tainele Sale doar slujitorilor Săi. Nimănui altcuiva. Numai poporul lui Dumnezeu, sfinții, pot primi descoperiri de la Dumnezeu și numai ei le pot tălmăci, pentru că o revelație, cuvânt de la Dumnezeu, este dată de la Dumnezeu, de la Duhul Sfânt. Ea este consemnată și transmisă oral de către sfinți și doar oamenii sfinți o poate explica corect, motiv pentru care există atât de multe erezii.

Oamenii pătimiși, mișcați de egoism, răzvrătire și spirit revoluționar vor să interpreteze Sfânta Scriptură. Neavând Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, neavând curăție a minții și a inimii, neîndurându-se smeriți, ei vor să o interpreteze în felul lor. Și auzi adesea niște lucruri tragicomice. Ai putea să întrebi: „De unde are cineva astfel de gânduri? Nu vede el că asta e o prostie?” Cu toate acestea, are un egoism care orbește mintea și spune astfel de lucruri fără să-și dea seama.

Și există oameni destul de serioși în viața publică care citească cu interes așa-numitele „cărți profetice”. Ce se întâmplă aici? Pur și simplu au același spirit ca și autorii acestor cărți și

Apocalipsa: Îndepărtarea vălului (3)

De ce a lăsat Dumnezeu în seama omului Cartea Apocalipsa?

idei. Au un spirit de egoism, mândrie și slavă deșartă. Prin urmare, Dumnezeu nu-i poate lumina, iar ei devin victimele unor oameni ca acei autori. Dar cât despre un om smerit și cu inima curată care încearcă și caută voia lui Dumnezeu, Dumnezeu îl luminează și îl călăuzește în viață. Un astfel de om înțelege ce este adevărat și ce este fals. Și chiar dacă se încurcă în ceva, Domnul nu-l va abandona, văzându-i buna intenție.

Am întâlnit astfel de oameni care au atât inteligență, cât și statut în societate, care sunt educați, dar cred în lucruri nesăbuite, zadarnice, iar acest lucru m-a uimit. Și când încerci să-ți dai seama, se dovedește că sunt infectați cu duhul mândriei.

Am cunoscut un om care a crezut constant în unele profeții false. Există multe astfel de cărți care sunt distribuite acum. Odată mi-a spus: „Știi, aș fi putut deveni o figură excepțională în Biserică, ca Pr. Paisie, ca și Gheronda Porfirie, dacă aș fi rămas cu călugări, în mediul Bisericii, printre preoți”. A început să creadă în toate aceste profeții false, pentru că spiritul mândriei și al aroganței trăia în el, făcându-l suficient de naiv încât să creadă astfel de lucruri.

Profețiile false sunt adesea răspândite de oameni bolnavi mintal, care încep să creadă că sunt profeți. Cum ajungi în punctul în care începi să crezi în profețiile lor? Înseamnă că ceva nu merge bine.

Îmi amintesc că era un yoghin, un profesor. Oamenii credeau că el este Dumnezeu. Avea un hobby de a colecționa Rolls Royce. Avea patruzeci sau cincizeci de mașini diferite în garaj. L-am rugat pe un tânăr să-mi arate o fotografie cu acest guru pe care ei – oameni educați, nu simpli – îl considerau Dumnezeu. Au adus o fotografie și ce am văzut? Un tânăr, în vârstă de patruzeci și doi de ani, de succes și prosper. A fost acesta într-adevăr Dumnezeu? Care a creat cerurile și pământul? Dumnezeu lumii întregi? Ce poți spune aici? Doamne, miluiește-ne! Nu știi ce să spui. Acesta este „Dumnezeu” – într-un Rolls Royce, cu conturi bancare și avioane private pentru călătorii? Dar oamenii l-au crezut. Pentru mândrie, aroganță și deșertăciune, Domnul a permis minții lor fie să răspândească profeții false, fie să creadă în ele. Este epoca înșelării și a iluziei – ce poți spune aici? Le spui celor care vin la Biserică – oameni virtuoși, cu experiență – că toate acestea sunt lucruri rele.

Vă amintiți când aici, în Limassol, în Trahoni, Mickey Mouse a apărut pe perete? Toată lumea s-a dus să-l vadă. Nu am văzut nimic. Au venit și s-au uitat și oameni mai serioși și sfinți. Tot poporul lui Dumnezeu a spus cu un glas că acest lucru nu era serios, nu era de la Dumnezeu. S-a adunat Sinodul, au discutat despre asta și au spus că nu este de la Dumnezeu; nu crede, nu te deranja cu asta. Este o înșelăciune și un truc și poate ceva satanic. Cu toate acestea, există și astăzi oameni care vor să fie în Biserică, care se împărtășesc, dar cred în evenimentul acela. Ți-au spus oameni cu experiență, oameni cu viață sfântă și continui să crezi ceea ce a fost desenat pe perete....

Dacă începi să cunoști mai bine astfel de oameni, îți vei da seama că nu au făcut doar o greșală. Cu toții facem greșeli. Dar a rămâne cu încăpățănare în eroare înseamnă că mintea ta este în înșelare, îți place această amăgire, găsești mângâiere în acest duh, care, potrivit Părintelui nostru mereu memorabil, este surd și mut. Indiferent cât de mult ai vorbi cu un bărbat care a fost amăgit, el nu va auzi. Indiferent ce spui, el nu se va da înapoi de la propria sa părere. Poți să faci minuni pentru el,

să înviezi morții și el va rămâne acolo unde a fost. Acesta este un semn al unui om înșelat, când nimic nu-l poate îndepărta de gândurile sale. El nu spune: „Știi, pot face greșeli. Cred, dar fiind om, pot fi și înșelat”. El nu pune la îndoială dacă convingerile lui sunt corecte. Semnele unui om înșelat sunt slava deșartă și încăpățănarea: „Știu, cred atât de multe, am studiat și mi-am dat seama, și așa le înțeleg” – toate acestea sunt „eu”.

Recent, un bărbat a avut conferințe în Limassol. Este medic și spune povești interesante; este elocvent, educat. A venit să mă vadă ca să poată spune și altora despre asta. A vorbit și a vorbit și a vorbit – totul despre el însuși. L-am întrebat dacă merge la biserică și mi-a spus că este adventist de ziua a șaptea. Este o erezie neoprotestantă. A vorbit mult, iar eu l-am oprit: „Iartă-mă, dar vorbești de aproape o oră acum și tot timpul despre tine: ce faci, ce vorbești, în ce crezi. Ai spus cuvântul «eu» deja de cinci sute de ori”. Ce mai e de spus aici? Așa se dezvăluie oamenii înșelați.

Există un mare exemplu din viața Sfântului Simeon Stâlpnicul. Când se urca pe stâlp și făcea această ispravă necunoscută anterior, bătrânii veneau la el și îi spuneau: „Ce cauți acolo? Este prima dată când vedem așa ceva. Ce fel de asceză este asta – așezat pe un stâlp?” Acest stâlp nu era ca un stâlp de telefon, ci ceva ca un minaret.

Părinții care locuiau în apropiere nu știa despre această asceză și s-au hotărât să-l testeze pe Sfântul Simeon pentru a-și da seama dacă este de la Dumnezeu sau un fel de amăgire. Au hotărât să meargă să-i spună: „Părinte, este greșit. Te-ai urcat acolo sus pe stâlpul tău din mândrie, egoism. Coboară și nu mai face asta.” Dacă se supune și coboară, atunci este un om umil, care trăiește pentru Dumnezeu, așa că lasă-l să continue. Dar dacă nu coboară și începe să explice: „Am făcut asta pentru că este ceea ce am hotărât pentru mine”, atunci îl vom doborî cu forța – s-a înșelat.

S-au dus la stâlpul lui și au început să strige că ceea ce face nu este bine. Sfântul Simeon le-a răspuns: „Iertați-mă, părinților. Cobor din moment ce tu crezi că e rău și îi ispășește pe alții. Dacă nu vă place, voi coborî cu plăcere.” Și a coborât imediat. Atunci părinții i-au spus: „Du-te înapoi. Lucrarea ta este plăcută lui Dumnezeu.”

Aceasta este ceea ce deosebește un om înșelat de un om al lui Dumnezeu. Un om al lui Dumnezeu este cunoscut prin smerenia lui. Este gata să-și lase deoparte gândurile, deciziile și judecățile și își ia mereu în considerare raționamentele: „Am crezut că acesta este lucrul potrivit. Dar sunt om și pot greși; Nu știu.” Îi întreabă și îi ascultă pe alții. Egoistul mândru, înșelat, vanitos nu ascultă de nimeni. El a spus-o și gata – nu se va îndoi niciodată, nu va spune niciodată: „Poate că m-am înșelat?” Acestea sunt extreme, desigur. Dar să nu credeți că omul înșelat cade din Rai sau că devine așa peste noapte. Omul cade în amăgire pentru că din copilărie învață treptat să se comporte egoist, învață vanitatea și aroganța. Un om mândru, care se ascultă doar pe sine și pe nimeni altcineva, devine animal. Dacă cineva îndrăznește să se certe cu el sau să-i spună: „Știi, ai greșit; ai făcut o greșală”, își pierde cumpătul. Și treptat, cade în amăgire. (Va urma)

IPS Atanasie de Limassol

Traducere: Prof. Mihai-Ionuț Coană

Sursa: orthochristian.com

Foto: peștera Apocalipsei din Patmos

